

Primljeno 26. svibnja 2011., prihvaćeno za tisak 14. studenog 2011.

Sanela Pavlek, Ivana Gis
100 GODINA ANDRIĆEVA
BRANIČA JEZIKA HRVATSKOGA

Znameniti hrvatski filolog Nikola Andrić rodio se 5. prosinca 1867. u Vukovaru, gdje je pohađao i pučku školu. Nastavio je školovanje u Gimnaziji u Osijeku te nakon završene srednje škole, po preporuci Franje Maixnera i uz potporu zemaljske vlade, polazi studij slavistike u Beču i romanistike u Parizu. Nakon završetka školovanja, Stjepan Miletić poziva ga da bude dramaturg Hrvatskog zemaljskog kazališta u Zagrebu te s njim osniva i Glumačku školu na kojoj je predavao niz godina. Nakon objavljenog rada *Prijevodna beletristika Srba od god. 1777.-1847.*, 1892. unaprijeđen je u doktora filologije. Jedan je od osnivača i prvi upravitelj osječkog Hrvatskog narodnog kazališta (1907. godine). Godinu je dana bio profesor na I. realnoj gimnaziji u Zagrebu, a obavljao je i dužnost člana uredništva *Narodnih novina*. Godine 1913. osnovao je *Zabavnu biblioteku*, te joj je bio urednik sve do 1942. Bio je i upravitelj Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu od 1920., te pomoćnik ministra nastave Stjepana Radića. Bogatu karijeru završio je odlaskom u mirovinu 1927., u kojoj je ostao do svoje smrti 7. travnja 1942. godine u Zagrebu.

Godine 1911. napisao je Nikola Andrić svoj *Branič jezika hrvatskoga*, kojemu ove godine obilježavamo stotu obljetnicu objavljivanja. To je djelo nastalo u razdoblju učvršćivanja standardnog jezika s novoštokavskom osnovicom. U vremenu koje je tome prethodilo Hrvati su njegovali dugu tradiciju vlastitoga pismenoga jezika s tri dijalektalne stilizacije, do čijeg je međusobnog prožimanja često dolazilo. Dakako, čakavska i kajkavska književna stilizacija nikada nisu prestale biti dijelom jezika hrvatske književnosti, ali težnja za štokavskom unifikacijom postajala je sve jača, što se znatnije osjeti tek krajem 19. stoljeća. Nikola Andrić uključio se svojom knjigom *Branič*

jezika hrvatskoga u raspravu o standardizaciji hrvatskog jezika, pružajući otpor bespogovornom praćenju Vuka Karadžića. Djelo je nastalo iz autorova nezadovoljstva, uzrokovanog nemarom prema *čistoći i pravilnosti* hrvatskoga jezika, uz poznavanje ranijih radova i standardizacijskih nastojanja istaknutih filologa Broza, Maretića i Rožića. Andrić raspravljajući u *Braniču* među ostalim ističe kako je svatko kriv za svoje neznanje jezika te da bi na tome trebao svakako osobno poraditi, a ne se opravdavati tvrdnjama kako hrvatski jezik u usporedbi s velikim europskim jezicima još nije utvrđen. One koji se time pravdaju, smatra Andrić, treba uputiti na postojeće pravilnosti i prisiliti na učenje, jer bez učenja nitko ne može ovladati potpuno svojim jezikom. Hrvatske izraze uspoređuje u *Braniču* i s primjerima iz njemačkoga, želeći općenito utvrditi kako nema smisla posuđivati tuđe izraze kada hrvatski jezik ima svoje koji se odlikuju posebnošću u odnosu na ostale jezike.

Branič jezika hrvatskoga tiskan je u dva izdanja; prvo izdanje pojavilo se u svibnju 1911. godine, a drugo dva mjeseca kasnije, u srpnju 1911. Važno je spomenuti kako se drugo izdanje razlikuje od prvoga, i sam Andrić naglašava da su dodani cijeli odlomci. Na samome početku dodan je tekst u kojem se kaže da je Kraljevska hrvatsko-slavonsko-dalmatinska vlada, njezin Odio za bogoštovlje i nastavu, preporučila za nabavu svim srednjim školama tu knjigu jer sadržava razne pouke koje se lako čitaju. Preporuča se da se njome koristi i *učiteljstvo nižih i viših pučkih škola*. Drugi dio dopune prvoga izdanja jest *Pristup*, u kojem se opisuje kako je nastao *Branič*, koji su mu ciljevi, te o čemu će biti riječ u glavnom dijelu. Svoj je prvobitni tekst Andrić popravljao na leksičkoj i morfološkoj razini, zamijenio je jedne riječi drugom ili jedan oblik riječi drugim. Također je preformulirao i prestilizirao tekst te napisao neke sasvim nove dijelove, a izuzeo neke već napisane u prvom izdanju.

Problemi obrađeni u *Braniču* nastavljaju se na ranije jezikoslovne savjetnike, a gotovo polovica njih pripada leksičko-semantičkom području (npr. raspravlja se o semantičkim razlikama bliskoznačnih parova kao što su *posuditi-pozajmiti* ili *izostaviti-ispustiti*). Sljedeći su po brojnosti savjeti iz tvorbe riječi i sintakse, kojima Andrić ne donosi ništa revolucionarno novo, no bilježi ono što je do tada u jeziku zaživjelo kao uobičajeno, te je znatan dio tih savjeta primjenjiv i danas. Savjeti iz morfologije bili su podjednako uspješni i izvedeni unutar Maretićeva normativizma, dok je broj fonoloških savjeta neznatan i obično povezan s nekim drugim područjem. Što se pravopisnih savjeta tiče, *Branič* uglavnom prati Broz-Boranićev *Hrvatski pravopis*, no Andrićeva je osobitost prijedlog spojenog pisanja negacije i enklitičkog prezenta pomoćnog glagola *htjeti*, što i danas predstavlja jedno od spornih pitanja pravopisne norme.

Andrić svoj *Branič jezika hrvatskoga* završava ovim riječima:

Hrvatski jezik je tako lijep i bujan, da se njime može izreći sve, čim ti duša zadršće. On je sjajan, vatren i duševan. Turgenjev bi zaključio: O veliki, moćni, istiniti i slobodni jeziče! Da nije tebe, kako da ne padnem u očaj, gledajući sve, što se zbiva na domu. No, nije moguće vjerovati, da takav jezik nije dan velikom narodu!

U tim se riječima ogleda njegov odnos prema vlastitome jeziku; on ga uzvisuje, hvali, divi mu se ne želeći ga sputati, nego se njime koristiti pravilno, zadovoljavajući tako dostatno svaku komunikacijsku potrebu. Baš kao što su neki Andrićevi savjeti aktualni i danas, ne bi bilo loše promisliti ni o aktualnosti takvog stava prema jeziku.